

Angela Mayer
medic

Bolile ne învață unde greșim!

A doua ediție
(corectată și adăugită)

Editura Ram
2020

Cuprins

INTRODUCERE.....	6
I. DESPRE SĂNĂTATE, BOALĂ ȘI VINDECARE DINTR-O PERSPECTIVĂ SPIRITUALĂ	7
II. DESPRE PRINCIPIILE UNIVERSALE	18
1. Principiul mentalismului	19
2. Principiul corespondenței.....	20
3. Principiul vibrației	21
4. Principiul cauză și efect	23
5. Principiul polarității	29
6. Principiul rezonanței	31
III. PUTEREA GÂNDULUI.....	34
IV. ANATOMIA SUBTILĂ A FIINȚEI UMANE.....	39
1. Corpurile subtile	39
2. Centrii de forță – chakre.....	47
3. Canalele energetice, numite și nadi-uri sau meridiane.....	48
V: RELAȚIA DINTRE BOLI ȘI DIZARMONIILE CENTRILOR DE FORȚĂ	49
Centrul rădăcină – Muladhara Chakra;	51
Centrul sacral- Swadhisthana Chakra	54
Centrul plexului solar- Manipura Chakra.....	57
Centrul inimii- Anahata chakra	60
Centrul gâtului – Vishuddha Chakra.....	62
Centrul frunții - Ajna Chakra	65
Centrul coronar – Sahasrara, lotusul cu o mie de petale	67

VI. INFLUENȚA EMOȚIILOR NEGATIVE ASUPRA ORGANELOR ENERGETICE, PRIVITĂ DIN PRISMA MEDICINII TRADIȚIONALE CHINEZE.....	69
VII. PREDISPOZIȚII PENTRU ANUMITE AFECȚIUNI ÎN FUNȚIE DE SEMNUL ZODIACAL ÎN CARE NE-AM NĂSCUT.....	78
Zodia Berbecului (21 martie-20 aprilie)	79
Zodia Taurului (21 aprilie-20 mai)	80
Zodia Gemenilor (21 mai-21 iunie).....	81
Zodia Racului (22 iunie-22 iulie)	82
Zodia Leului (23 iulie-23 august).....	83
Zodia Fecioarei (24 august-22 septembrie).....	84
Zodia Balanței (23 septembrie-22 octombrie).....	84
Zodia Scorpionului (23 octombrie-22 noiembrie).....	85
Zodia Săgetătorului (23 noiembrie-21 decembrie).....	86
Zodia Capricornului (22 decembrie-20 ianuarie)	86
Zodia Vărsătorului (21 ianuarie-19 februarie).....	87
Zodia Peștilor (20 februarie-20 martie)	88
Rolul planetelor în Astrologia Medicală.....	89
VIII. SEMNIFICAȚIA SUBTILĂ A DIFERITELOR ZONE ȘI ORGANE ALE CORPULUI FIZIC	91
IX CAUZELE SUBTILE ALE UNOR AFECȚIUNI ȘI BOLI, ENUMERATE ÎN ORDINE ALFABETICĂ	123
X. LISTA AFECȚIUNILOR ȘI BOLILOR A CĂROR CAUZE SUBTILE SUNT PREZENTATE ÎN ACEASTĂ CARTE	171
BIBLIOGRAFIE	175

I. Despre sănătate, boală și vindecare dintr-o perspectivă spirituală

Toate bolile poartă în ele germenele vindecării.

Ființa umană este un tot indisociabil, este o unitate trup-suflet-spirit. Pentru înțelepți, omul nu este numai corpul fizic, ci și un corp energetic, un corp emoțional, un corp mental și un spirit.

Mult timp, medicina alopata a privit corpul omenesc doar ca pe un mecanism, ale cărui piese se uzează și trebuie reparate sau înlocuite în măsura în care este posibil. Acum și medicii au început să înțeleagă că sănătatea trupului este determinată în mare măsură de procesele mentale, de stările noastre sufletești, de ceea ce credem despre viață și mai ales despre noi înșine, atât la nivel conștient, cât și subconștient. Medicina acceptă la această ora faptul că toate bolile au cauze psiho-somatice. Acest lucru reprezintă o schimbare fundamentală. Înainte, doctorul era expertul și vindecătorul, iar pacientul era un receptor pasiv, care spera că medicul are răspuns la toate. Acum însă, încetul cu încetul, este recunoscut faptul că atitudinea pacientului în fața bolii este de o importanță crucială.

Niciodată boala nu apare din senin. Întotdeauna ea este precedată de nenumărate semnale, pe care viața ni le trimite, semnale subtile, sincronicități, așa-zise coincidențe, care să ne facă să înțelegem că nu suntem armonioși, că mergem pe un drum greșit, dar de obicei noi le neglijăm, rămânând orbi față de aceste avertizări. Dacă această stare persistă, intervine boala care este tot un semnal, dar de data aceasta

mult mai clar, mai explicit, pe care nu mai putem să-l ignorăm cu atâta ușurință.

A „asculta” boala, ca și cum ar fi un limbaj, un semnal al organismului către noi, pentru a înțelege cauzele ei, este o modalitate de autocunoaștere, de comunicare cu noi înșine, în aspectele noastre cele mai profunde și este un prim pas către vindecare. Boala este un semnal; semnalul că ceva anume determină proasta funcționare a organismului nostru.

Boala pare un dușman dornic să ne facă rău, dar dacă ajungem să înțelegem ce a cauzat-o, se poate transforma într-un element transformator pentru viața noastră. Ea ne oferă marea șansa de a afla mai multe despre cine și despre cum suntem.

Dacă înțelegem mesajul spiritual al bolii, atunci ea va pleca singură, pentru că ea nu a venit ca să ne facă rău, ci ca un prieten care vrea să ne spună că trebuie să ne transformăm, că am stagnat în evoluția noastră spirituală, că nu dorim să ne ascultăm vocea interioară și că există posibilitatea de a ne rata scopul existenței acesteia.

Boala este un semn de dezechilibru, semnalizează dezordinea care apare în universul nostru lăuntric. Această dezordine generatoare de suferințe se naște din tendințele și obiceiurile noastre rele, din dorințele noastre nenumărate legate de această lume, care ne îndepărtează de influența binefăcătoare a sufletului. De regulă boala apare atunci când dorințele noastre trupești ajung să domine natura noastră spirituală.

Desigur, există agenți patogeni care pot da naștere unor tulburări în organism, dar numai atunci când mediul este prielnic, adică sistemul imunitar respectiv este slab, și există o ambianță sufletească propice.

Instalarea bolii este rezultatul scăderii frecvenței de vibrație a corpului energetic. Când frecvența de vibrație scade sub un anumit nivel acesta este semnalul pentru microbi, viruși, bacterii și ciuperci că este momentul să se

apuce să descompună aceste țesuturi. În universul fizic, aceasta este treaba lor. Este semnalul că acele țesuturi nu mai sunt vii și trebuie distruse.

Orice durere, suferință, boală reprezintă o experiență pe care o merităm, datorită greșelilor pe care le-am făcut și le mai facem. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu ne pedepsește, că tot ceea ce trăim este o consecință a propriilor noastre acțiuni anterioare.

Boala, deși pare greu de crezut, poate fi un mare ajutor. Ea este, din punct de vedere spiritual, pentru persoana respectivă ultima soluție de armonizare. Înțelepții spun că Dumnezeu nu permite să se producă nici un așa-zis rău, fără ca să scoată din el un bine de două ori mai mare. Depinde de atitudinea noastră mentală dacă ne descurajăm, devenim și mai nefericiți și considerăm boala o nenorocire, sau dacă privim lucrurile dintr-o perspectivă înțeleaptă, înțelegând că este o atenționare, că boala ne arată unde greșim.

Boala poate fi un instrument care să ne conducă către o trezire spirituală. Adeseori bolile și suferințele ne purifică ființa, ne trezesc sensibilitatea, ne fac receptivi față de anumite aspecte ale realității, pe care înainte nici măcar nu le băgam în seamă, datorită orgoliului și a obtuzității noastre.

Medicina alopată, necrezând în existența lumii spirituale, urmărește să trateze efectele bolilor și nu cauzele reale, profunde ale acestora, urmărind în mare parte doar alinarea durerilor care, de cele mai multe ori, nu este durabilă. Ea nu elimină cauza primară a bolilor. Adevărata cauză a bolilor se află la nivelul minții și nu la nivelul trupului. Mulți știm din proprie experiență cât de dezastruoasă poate fi o atitudine mentală greșită, sau invers cât de benefică și regenerantă poate fi asupra organismului o atitudine pozitivă.

Cauzele bolilor le putem clasifica în cauze mentale, psihice și fizice. Cauzele invizibile ale bolilor, cele psihice și cele mentale, sunt numite generic cauze spirituale (plecând

de la distincția fizic-nonfizic, vizibil- invizibil, material-spiritual).

Cauzele mentale țin de existența unui mod greșit de a gândi, de prezența unor idei fixe, a unor obsesii, care ne fac să gândim în mod negativ, pesimist. Degeaba vom trata cu medicamente o boală care își are originea în planul mental. Cel mai bun medicament este să-l facem pe pacient să înțeleagă mecanismele îmbolnăvirii și vindecării. Când va înțelege acest lucru, prin programare mentală pozitivă el se va putea vindeca singur.

Cauzele psihice vizează o greșită percepție, abordare și atitudine în plan sentimental. Țin de existența unor sentimente și emoții negative, cum ar fi tristețea, sentimentele de nefericire, de ură, de mâhnire, etc.

Cauzele fizice sunt cauze ușor detectabile și vizează un greșit tratament aplicat organismului în ceea ce privește respirația, alimentația sau “programul” său, cum ar fi lipsa de odihnă, muncă fizică în exces, alcoolul sau condiții neprielnice organismului nostru, de exemplu, a-l ține excesiv în frig, etc.

Dacă bolnavul înțelege cauza reală a bolii sale, a problemelor lui și dorește îmbunătățirea stării sale, nu are altceva de făcut decât de înlăturat cauza, ceea ce s-ar traduce printr-o schimbare generală de atitudine, cu efect rapid și uneori miraculos, fără mari cheltuieli. Evident că, în măsura în care boala s-a manifestat pe o perioadă mai lungă de timp și a atras modificări energetice și morfologice, acestea vor trebui înlăturate, cu ajutorul factorilor competenți (medici de specialitate, nutriționiști, acupuncturiști, etc).

Orice boală ar fi fără sens dacă ar putea fi vindecată fără să i se cunoască cauza. Dacă, de exemplu, unei persoane care a fost plină de resentimente și ură întreaga viață, i se va face un transplant de inimă, fără ca să-și schimbe atitudinea și fără ca să înțeleagă ce a dus la situația în care se află (care a determinat necesitatea transplantului), cu siguranță, chiar

dacă se găsește un donator, inima donată va fi rejctată de organism care este, cum spuneam, otrăvit de ură. O adevărată vindecare poate avea loc numai în momentul în care am înțeles mesajul bolii și dorim să ne implicăm activ în rezolvarea conflictului lăuntric care l-a generat.

De multe ori, oamenii când se îmbolnăvesc urmăresc să modifice ceva în atmosfera exterioară, ceea ce nu este rău. Dar esențial ar fi să modifice ceva în modul în care ei gândesc, urmărind să elimine gândurile rele care au declanșat boala și să gândească cu putere exact opusul. Dacă, de exemplu, ființa a nutrit o perioadă lungă gânduri negative de lipsă de încredere în sine, de lipsa valorii proprii și a utilității, trebuie să gândească acum cu putere contrariul, adică să fie încrezătoare în ea, înțelegând că puterea îi vine permanent de la Dumnezeu, totul este să o folosească în mod înțelept, că fiecare dintre noi are rolul său în creația divină și că nimic din ceea ce a creat Dumnezeu, deci inclusiv noi, nu este inutil și fără valoare.

Este important să înțelegem că am fost creați de Dumnezeu și că suntem în permanență susținuți de către El și că în consecință datorită Energiei atotputernice a Divinului, pe care o putem atrage fulgerător în universul nostru într-o mare cantitate, nimic și nimeni nu ne poate face rău.

Boala urmărește să ne elibereze, prin intermediul durerii, de emoția negativă care a generat-o.

Durerea din planul fizic este întotdeauna rezultatul unei „dureri” psihico-mentale care nu a găsit alt mijloc de a se face cunoscută. Dacă ființa vrea să se pună „la adăpost” de această durere psihică, vrea să se „ascundă” de ea, atunci această durere se va cuibări în corpul fizic într-o anumită zonă. Durerea nu permite să ne anesteziem sau să ne rigidizăm față de nevoile noastre sufletești, dar și față de ale celorlalți.

Durerea va fi ca un foc ce arde emoția negativă, care a generat boala.

Ființa umană este adesea masochistă. Se atașează de boala și suferința ei și vrea să i se ofere nu numai atenție și compasiune, dar chiar și o anumită considerație pentru câte boli „duce”. Lucrând la un cabinet de medicină de familie, am fost adeseori uimită ascultând pacienții vorbind în sala de așteptare, laudându-se la propriu cu numărul și gravitatea bolilor pe care le au, fiecare urmărind să fie primul în top, considerând că este un lucru meritoriu.

Dacă oamenii ar înțelege că fiecare boală pe care o duc este rezultatul unei greșeli pe care o fac repetat și în care se încăpățânează să se cantoneze, nu ar mai considera că este ceva de laudă. Dar nici nu trebuie să ne culpabilizăm pentru că ne-am îmbolnăvit, pentru că nici asta nu ajută la nimic. Trebuie doar să înțelegem unde am greșit și să nu mai repetăm greșeala.

Pentru multe persoane, legătura dintre manifestarea unor emoții negative puternice și declanșarea unor boli, nu este evidentă. Să luăm de exemplu stresul. De nenumărate ori ne gândim că acum câțiva ani am trecut prin situații mult mai stresante și le-am făcut față și nu ne-am îmbolnăvit. De aici ajungem la concluzia că nu răspunsul ființei noastre la această situație stresantă este cauza bolii noastre, ci sigur vreun germen patogen. Noi nu înțelegem că ființa noastră este asemenea unui vase care poate cădea o dată de pe masă de la 70 de centimetri și să nu pătească nimic și să mai cadă de câteva ori de la distanțe mai mici și tot să nu pătească nimic și ultima dată să cadă de la 20 de centimetri și datorită faptului că se va lovi într-un punct deja sensibilizat de căzăturile anterioare, să se spargă în mii de bucățele. De aceea, nu intensitatea stresului explică apariția bolii. Sunt momente când trecem prin situații foarte stresante, primind din partea vieții lovituri foarte dure și totuși nu ne

îmbolnăvim, și după o perioadă de timp la un stres mult mai mic ca intensitate ne îmbolnăvim foarte serios.

Două ființe umane răspund la o anumită problematică a vieții, care poate fi chiar aceeași, foarte diferit. Putem lua exemplul a doi frați din aceeași familie, care trec printr-o perioadă financiară dificilă. Atitudinea lor, modul în care se raportează la același eveniment poate fi foarte diferit. Dacă pentru unul dintre ei pierderea bănească este înțeleasă ca făcând parte din jocul vieții, pentru că în viață nu poți să mergi numai în câștig, rămânând încrezător că succesul va reveni pe drumul lui, pentru celălalt aceeași situație poate fi generatoare de mari frământări și stresuri, conducând posibil chiar la o stare de depresie, care în timp poate avea chiar un răspuns organic negativ.

Așa că nu sunt atât de importante evenimentele prin care trecem, cât atitudinea noastră interioară față de ele, modul în care le înțelegem.

Un prim pas spre vindecare este să recunoaștem că o problemă (un gând negativ, un sentiment negativ, cum ar fi incapacitatea de a ierta pe cineva) pe care o tot ducem cu noi este cea care a generat boala și că noi suntem autorii ei și că ceva sau cineva din exterior doar au declanșat-o.

Un alt doilea pas este să fim capabili să mergem mai departe și să abandonăm gândul sau sentimentul negativ care a generat boala, să iertăm sau să ne iertăm, să ne detașăm și să urmărim să privim din alt unghi situația care ne-a prins ca într-o capcană.

Al treilea pas este să avem voință să ne transformăm modul de a gândi și de a fi, să avem o atitudine înțeleaptă și plină de dragoste și răbdare față de noi și față de oamenii cu care interacționăm.

Iar ultimul pas, dar nu cel din urmă, este să avem totală încredere în noi, că vom reuși, cu ajutorul lui Dumnezeu să ne vindecăm. Există proverbul care spune că: „Dumnezeu ne dă, dar nu ne pune în traistă”, adică

Dumnezeu ne ajută în măsura în care ne ajutăm și singuri, așa că eforturile personale sunt esențiale.

Credința în vindecare este o rezonanță care declanșează procese de punere în legătură cu energii tainice, vindecătoare, care există în univers. Cât timp nu ne vom deschide cu adevărat ființa față de aceste energii benefice, vindecătoare, acestea nu vor pătrunde cu forța în ființa noastră. Credința absolută în vindecare noastră generează rezonanța cu energiile subtile ale vindecării din Univers și reprezintă temelia oricărei vindecări. În medicina alopată, efectul placebo nu face decât să evidențieze puterea tainică a credinței.

Mai este și situația în care persoana spune că s-a săturat să fie bolnavă și că va face eforturi să se însănătoșească, îndreptând unde greșește, dar după câteva zile, văzând că pierde atenția celorlalți și „avantajele” generate de boală, se oprește din eforturi pentru o zi sau mai multe, după care iar reia un tratament naturist, de exemplu. Este ca atunci când avem o mașină și un moment accelerăm și următorul moment punem cu putere piciorul pe frână. Nu o să facem decât să dereglăm motorul. Mesajul trimis organismului nostru este paradoxal, nu știe dacă vrem cu certitudine să ne vindecăm, așa că vindecarea va apărea mult mai lent, sau aproape deloc.

La fel este când alternăm perioadele în care avem încredere că ne vom însănătoși și luptăm pentru aceasta, cu perioadele în care suntem convinși că am pierdut bătălia cu boala. Pentru vindecare este foarte importantă o *atitudine pozitivă constantă*, plină de încredere în succesul vindecării noastre.

Pentru a putea să ne vindecăm, trebuie să ne luăm viața în propriile mâini și să nu mai amânăm pe *mâine* momentul în care ne hotărâm să ne transformăm, pe ideea că astăzi ne este dificil să începem, din două motive: unul - pentru că mâine va fi întotdeauna mâine, adică într-un viitor

incert și al doilea motiv pentru că mâine ne va fi și mai greu, pentru că între timp ne afundăm și mai tare, ceea ce ne poate face să fim și mai descurajați și mai neputincioși. Așa că, transformarea atitudinii noastre trebuie să înceapă Aici și Acum.

Vindecarea noastră este posibilă pentru că suntem în permanență inundați de energia infinită tainică a lui Dumnezeu, față de care, dacă ne deschidem spiritual și o primim în ființa noastră, atunci orice stare de dizarmonie, durere, suferință, dispăre. Apar vindecările spontane, miraculoase, ca urmare a conectării ființei noastre la Oceanul tainic nesfârșit al Vieții. Ființa noastră are posibilități miraculoase de regenerare, de vindecare.

Iertarea este unul dintre pașii importanți către vindecare. La fel cum noi așteptăm de la ceilalți iertare și înțelegere atunci când greșim voluntar sau involuntar, la fel și noi trebuie să-i iertăm pe ceilalți când ne greșesc nouă. Este bine să ne reamintim rugăciunea Tatăl nostru, unde Iisus vorbește explicit despre puterea iertării, și chiar să o rostim zilnic, de 7 ori.

Dacă am greșit trebuie să devenim conștienți de aceasta și să înțelegem că vom suporta consecințele. Dacă am mai fi puși în fața aceleiași conjuncturi, sau uneia asemănătoare, am decide altfel, dar, pentru că timpul nu poate fi dat înapoi, singurul lucru pe care-l putem face acum este să ne iertăm. Iertarea propriei noastre ființe ne va ajuta să rupem firele care ne leagă de respectiva decizie greșită, pentru a reuși să redevenim liberi. Evident că, dacă este posibil, vom îndrepta greșeala sau vom urmări să compensăm relele ce au decurs din ea, pentru a anula consecințele ei karmice. A doua alternativă – de a nu putea sau a nu dori să ne iertăm – deși pare a aparține unui om corect, intransigent cu propriile greșeli, nu face altceva decât să ne mențină prizonierii propriilor greșeli.